

[Poul Dam.]
delse, og den, der giver tilladelsen, har ikke noget ansvar, for der ville ikke have været nogen sag, hvis der ikke havde været en ansøger. Ansvarret er væk.

Hvad vi vil, er ikke at fremme tilbøjeligheden til abort. Abort er en dårlig løsning, men det er en løsning, der skal vælges af fuldt ansvarlige mennesker og ikke indskydes under nogle formyndere, sådan som systemet er nu. Vi tror, at mennesker er værdige til at bære friheden under ansvar, og det vil vi gerne hjælpe med til på dette område også.

Ordføreren for forslagsstillerne (Morten Lange): Jeg vil gerne takke justitsministeren, fordi han er kommet til stede i dag og har været i stand til at give en så fyldig redegørelse for sine synspunkter med hensyn til abortloven. Jeg havde ellers læst i avisen, at han havde tabt hovedet — det var jo en frygtelig situation — og jeg forstår, han har mange andre ting at tage sig af i disse tider.

Jeg er dog ikke helt enig med ham, når han bebrejder mig, at jeg og mit parti har haft for travlt. Vi har hele tiden understreget, at disse love haster. Det drejer sig om menneskers dybe interesser, og jeg ser det som et resultat af mange års hårdt pres, at der dog nu langt om længe er kommet en bevægelse i gang i retning af liberalisering. Vi synes blot, at udviklingen siden sidst langt fra er gået langt nok, og at vi langt fra har nået sådanne resultater, som vi burde nå.

Jeg tror, at justitsministeren udmærket godt ved, at man f. eks. i England just har gennemført en lov, som minder meget om de tanker, som justitsministeren fremførte her i dag, med ét resultat: at England er blevet et mål for dansk abortturisme, en ny og mærkelig dannelse i nutiden — blot for at ministeren måske skal tænke lidt på, hvad for en skohornslov det i virkeligheden er, han tænker sig at vi måske skal erstatte vort klare forslag med.

Jeg har fornemmelsen af, at i det øjeblik man laver en lov, som opstiller flere og flere muligheder for at opnå abort med loven i hånden, så opnår man at begå en lang række urimeligheder: hvorfor 38 år? Hvorfor ikke 37 år eller 39 år? Hvad sker der ved

det 38. år, som gør det til en grænse? Hvorfor fire børn, som man nu langt om længe er blevet enig om, siges der, blandt regeringspartierne i stedet for tre? Hvorfor alle disse talgrænser? Har det noget med livssyn at gøre, eller hvad er egentlig meningen? Og så en lang række øvrige paragraffer.

Jeg har den opfattelse, at vi står i en situation, hvor vi virkelig for alvor må vælge. Vil vi have en lovgivning, som spreder og forflygtiger ansvaret, som hr. Poul Dam just beskrev det, og som i realiteten gør det muligt ved anvendelse af passende skohorn at få en næsten hvilken som helst sag bragt ind under loven, eller vil vi have en ærlig, redelig og klar lov, som ganske enkelt siger, at det er kvinden, der må træffe afgørelsen, for hun er den eneste, som i virkeligheden er i stand til at gøre det på ansvarlig vis? Det forekommer mig, at det er det problem, vi er løbet ind i endnu en gang. Man forsøger sig nu med det, som i det strategiske sprog hedder et afværageslag, og der er ikke noget så kedsommeligt som afværageslag — det håber jeg hr. justitsministeren vil give mig inderlig ret i. Det er det, der bliver udkæmpet, for det bliver mere og mere lysende klart, at de principper, vi har lagt frem, på det lange sigt er de eneste, der er hold i, nemlig i virkeligheden et andet synspunkt. Vi ved alle sammen godt, at vi er ved at være derhenne, hvor en fri adgang til abort under ansvar er den eneste logiske løsning, og det er den, som man nu endnu en gang debatterer og efter min mening med et perspektiv i retning af, at det bliver endnu klarere, at vi bliver nødt til at nå derhen inden længe.

Jeg skal gøre nogle enkelte bemærkninger om det, der er blevet sagt af de ordførere, som mente, at vi skulle diskutere sagen i dag — vi får jo lejlighed til at uddybe den én gang til, og jeg indrømmer, at sagen trænger såmænd nok til to førstebehandlinger.

Jeg vil specielt sige til hr. K. Axel Nielsen, som henviste til den nordiske situation, at det er en af de ting, vi trænger til at høre meget om, for der har været referater fremme i den særdeles ansvarlige svenske presse om den svenske kommissionsbetænkning, som er under afgivelse. Det synes, som om man i denne betænkning går ind for prin-